

Rups op beslisten toon. Toen heerschte er gedurende eenige minuten stilte. De Rups begon 't eerst weer te spreken.

«Hoe groot wou je zijn?» vroeg hij.

«Het kan me niet veel schelen, hoe groot ik ben», antwoordde Alice haastig; «alleen zou ik liefst niet zoo dikwijls veranderen, ziet u».

«Ik zie het *niet*», zei de Rups.

Alice zei niets. Nooit in haar leven had men haar zoo tegengesproken. Ze gevoelde, dat ze haar kalmte begon te verliezen.

«Ben je nu tevreden?» zei de Rups.

«Wel, ik zou gaarne nog *iets* grooter zijn, als 't u hetzelfde is», zei Alice. «'t Is zoo ellendig maar drie duim lang te zijn».

«Dat is een heel goede lengte!» zei de Rups nijdig, terwijl hij onder 't spreken zich rechtop verhief (hij was juist drie duim lang).

«Maar daar ben ik niet aan gewend», jammerde de arme Alice. En ze dacht bij zich zelve: «ik wou toch, dat die dieren niet zoo gauw boos werden».

«Je zult er mettertijd wel aan wennen», zei de Rups en hij stak de hookah in den mond en begon weer te rooken.

Ditmaal wachtte Alice geen antwoord, maar verkoos te spreken. Een paar minuten en de Rups nam de hookah weer op en gaapte een paar maal en schudde de asch van hij van den champignon af en keek naar het gras, enkel opmerkende: «De ene kant langer, de andere kant korter».

«De eene kant *waarvan?*» dacht Alice bij zich zelve.

«Van den champignon» zei de Rups. Ze had ze het hardop had gevraagd. Hij had hem in het blik was hij uit het gezicht verdwenen.

Alice bleef een oogenblik in het denken naar den champignon kijken, maar kon niet uit te maken, welke de twee kanten waren. Daar de plant volmaakt rond was, was het moeielijk in deze quaestie te denken. Ze echter strekte ze haar armen uit en reikte den champignon heen, zoover ze kon, en nam met haar hand een stukje van den rand af.

«Hoe is het nu?» sprak ze. Ze nam het knabbelde iets van het stukje in haar mond af om te zien, hoe dit werkte. Het oogenblik voelde ze een hevigen slaan. Ze had deze had tegen haar voet geslagen.